

[Stavad]

ten. I bemærkningerne til ministerens forslag står der under »Almindelige bemærkninger«:

»Den nugældende ordning indebærer herudover en fortsat forringelse af statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget, da overskud i Hypotekbanken placeres i obligationer, hvorfor staten må sælge obligationer i modsvarende omfang med deraf følgende (stigende) renteudgift.«

I den forbindelse vil jeg gerne stille følgende spørgsmål til finansministeren: Når man nu lægger op til at anvende disse beløb til permanente skattelettelser, er konsekvensen så ikke, at staten fortsat skal udstede disse obligationer, og at det så bare bliver nogle andre end Hypotekbanken, der må købe disse obligationer, således at den offentlige sektors samlede underskud vil stige med de 1,8 mia. kr.?

Jeg har undret mig lidt over disse bemærkninger, men jeg er helt sikker på, at finansministeren med glæde vil klargøre sagen for os, så vi har det bedst mulige grundlag, når vi skal arbejde med den i udvalget.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne takke for den overvældende tilslutning til dette forslag. Det ligner jo en enstemmig vedtagelse af selve forslaget, og det er jeg da glad for. Det er heller ikke så overraskende, for det, vi gør, er i og for sig at etablere den praksis for Hypotekbanken, som har været gældende for Nationalbanken siden 1936, så der er ikke noget overraskende i, at den lille justering er i orden og skaffer flertal.

Det, der har været sat spørgsmålstejn ved i den offentlige debat og også en lille smule i dag, er, hvordan vi skal anvende pengene. Regeringen har ét forslag, hr. Kim Behnke foreslog noget lidt andet, og jeg har forstået, at Socialdemokratiet i virkeligheden vil noget helt tredje.

Man kan vel sige det sådan, at hvis vi gør det på den måde, Socialdemokratiet foreslår, er der i hvert fald ikke tvivl om, at den bemærkning, hr. Stavad henviste til, er fuldstændig korrekt. Hvis vi bruger pengene på anden måde, kan hr. Stavads hypotese om betydningen for underskuddet på statsbudgettet også bekræftes.

Derfor er der to diskussioner. Den ene diskussion er om at gennemføre dette lovforslag – det ser det ud til at vi skal gøre – og så er der en anden diskussion, som vi har haft lejlighed til at

tage under åbningsdebatten, under skattedebatten og under alle mulige andre debatter, og vi får den igen under finanslovdebatten: Hvordan skal vi bruge pengene, hvad er den finanspolitiske strammingsgrad, vi ønsker os, osv.?

Men jeg synes egentlig, vi skal holde dette adskilt fra denne diskussion og konstatere: Her er et lovforslag, hvor der tilsyneladende kan skaffes enighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 22:

Forslag til lov om tilskud til udenlandske forskere med særlige opgaver i Danmark.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 27/12 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Karen Jespersen (S):**

Dansk forskning er i dag ikke i tilstrækkelig grad involveret i internationalt samarbejde, og der er for få udenlandske forskere, der arbejder i Danmark. Det har Socialdemokratiet sagt i flere år. Nu har regeringen fremsat et par forslag, der skal gøre dansk forskning mere international. Når jeg siger et par forslag, tænker jeg på lovforslag nr. L 12, der er fremsat af skatteministeren og var til første behandling i går, men forslaget hører i virkeligheden hjemme i en debat om forskning og er en følgelov til lovforslag nr. L 22.

De to forslag fra forskningsministeren og skatteministeren ligger tæt op ad nogle af de